

ἐννοήση, εἶπεν ὁ Κουέλος. Κάτι ὑποκρύπτεται.

— Ἐγὼ ἤξεύρω τί ὑποκρύπτεται, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Καί τί;

— Γινώσκει κάλλιστα, ὅτι οἱ τέσσαρες ἡμεῖς θά τον ἐφονεύομεν, δὲν θέλει δὲ νὰ φονευθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ βασιλεὺς ἐπλησίασε τοὺς νεανίας, ἐνῶ ὁ Σχικὼ ἐλάλει εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τί ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Βουσύ, νομίζω, ὅτι ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι μεγαλοφῶνως.

— Θέλετε νὰ μάθητε, Μεγαλειότατε, τί ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Βουσύ; εἶπεν ὁ Ἐπερνών.

— Ναί, ἤξεύρετε, ὅτι εἶμαι περίεργος, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, τίποτε καλόν, εἶπεν ὁ Κουέλος· δὲν εἶναι πλέον Παρισινός.

— Καί τί λοιπὸν εἶναι;

— Ἀγρότης. Παραμερίζει.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, δὴλα δὴ;

— Δὴλα δὴ θὰ παροξύνω ἓνα σκύλον νὰ τῷ δαγκάσῃ τὴν κνήμην, εἶπεν ὁ Κουέλος, καὶ πάλιν νὰ ἴδωμεν, ἐὰν θὰ τὸ αἰσθανθῇ μ' ἐκεῖνα τὰ ὑποδήματα.

— Ἐγὼ ἔχω εἰς τὴν οἰκίαν μου ἓν σήμερον σκοποβολῆς καὶ θὰ το ὀνομάσω Βουσύ, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ δ' Ἐπερνών, θὰ προβῶ κατ' εὐθείαν καὶ ἀπωτέρω. Σήμερον ἐπάτησα τὸν πόδα του, αὐρίον θὰ τον ραπίσω. Εἶναι ψευδανδρεῖος, ἀνδρεῖος ἐκ μικροφιλοτιμίας, ὅστις λέγει κατ' ἑαυτόν: Ἀρκετὰ ἐκτυπήθην χάριν τῆς τιμῆς, τώρα θέλω νὰ εἶμαι συνετὸς χάριν τῆς ζωῆς.

"Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΦΜΑΝ

Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἄλλ' ὁ Ἀντώνιος δὲν τὴν ἤκουε πλέον, διότι τὰ βλέμματά του ἀπησχόλει θέαμα ἐξαισίον. Ἀπὸ τῆς θαλάσσης προέβαινε μεγαλοπρεπῶς ὁ Βουκένταυρος, φέρων ἀναλαμπόντα τὸν βενετικὸν λέοντα καὶ σχίζων τὰ κυανὰ ὕδατα τῶν διωρύγων, ἅτινα ἐπληττον ἐν ρυθμῷ αἱ ἑκατὸν κωπαὶ του. Πέριξ δὲ τῆς ἡγεμονικῆς σημαίας ἀνεπήδων ἐπὶ τῶν κυμάτων χίλια ἄλλα γόνδολαι, ὡς ὁμὰς κύκνων λουομένων ἐν τῷ θαλάσσιῳ ἄφρῳ, καὶ ἡ ὅλη πομπὴ διηυθύνετο πρὸς τὸν λιμένα, ἐνῶ ὁ ἥλιος, ἔτοιμος νὰ ἐξαφανισθῇ ὀπίσθεν τοῦ μαρμαίροντος ὀρίζοντος μαγικῆς ἐσπέρας, ἐκάλυπτε διὰ τῆς χρυσεῆς κόνεως τῶν τελευταίων ἀκτίνων του τὰ ἀετώματα τῶν μεγάρων τῆς κατοπτριζομένης ἐπὶ τοῦ πόντου Βενετίας.

Ἄλλ' αἰφνιδίως, ἐνῶ ὁ Ἀντώνιος ἀπεθαύμαζεν ἐν σιωπῇ τὸ θριαμβευτικὸν τοῦτο ὄραμα, τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ ἐφάνη κατακαυόμενον. Ὁ ἀνεμὸς τοῦ πελάγους

ἤρχισε συρίζων μετὰ δυνάμεως, ἥτις ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασε τὴν βιαιότητα τῆς θυέλλης. Τὰ διεσκορπισμένα σύννεφα, ἅτινα ἐκυλίντο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, συνηνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν θόλον μολύβδινον. Ἡ θαλάσσα, καταστᾶσα τρικυμιώδης καὶ ἀπειλητικὴ, ἐμυκάτο καὶ ἐπληττε μετ' ὀργῆς τὴν σφένουσαν τρόπιδά τοῦ Βουκενταύρου, οὕτινος αἱ ἄτακτοι κινήσεις παρέλχον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸν φόβον καταποντισμοῦ. Ὁ λαὸς καταπεπληγμένος συνέρρεεν ἀθρόος παρὰ τὰς προκυμίας, βᾶλλον κραυγὰς τρόμου.

Καὶ ὁ Ἀντώνιος ἠσθάνετο, μολοντί ξένος πρὸς τὰς εὐτυχίας ἢ τὰς συμφορὰς τῆς πατρίδος του, τὸν οἶκτον καταλαμβάνοντα τὴν ψυχὴν του ἐπὶ τῷ θεάματι τοῦ κινδύνου δὲν διέτρεχεν ὁ ἀναμενόμενος σωτὴρ τῆς. Αἰφνης διακρίνει ἐντὸς τῆς θαλάσσης, παρὰ τὴν ἀκτὴν, πλοίαριον, φέρον τὰς κώπας του κατὰ πάντα ἔτοιμον, ὅπερ προσδεδεμένον ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας ἐτινάσσετο ὑπὸ τοῦ κλύδωνος. Χωρὶς δὲ νὰ συλλογισθῇ τὸν κίνδυνον, λησμονῶν τὸν τετρακυμισμένον βραχίονά του, ρίπτεται ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ λῦει καὶ κωπηλατεῖ ταχέως πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βουκενταύρου, ἐνῶ οἱ Πατρίκιοι κραυγάζουν ἐντρομοὶ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς:

— Σώσατε τὸν Δόγην! Σώσατε τὸν Δόγην!

Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀντωνίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ναῦται πεπειραμένοι, ρίπτονται ἐντὸς τῶν λέμβων των καὶ ἀρχίζουν νὰ διαγωνίζονται πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ φθάσουν πρῶτοι εἰς τὸν Βουκένταυρον. Ἄλλ' ἡ τύχη φαίνεται προδῆλως εὐνοοῦσα τὸν Ἀντώνιον. Διευθύνων τὸ πλοιαρίον του μετ' ἐπιδεξιότητος σχεδὸν ὑπερανθρώπου, ἀφίνει ὀπίσω πάντας τοὺς ἀμιλλωμένους πρὸς αὐτὸν καὶ κατορθώνει νὰ προσκολληθῇ πρῶτος εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Βουκενταύρου.

Ὁρθίος ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου ὁ Δόγης Φαλιέρος ἀντέτασσε μεγαλοπρεπῇ εὐστάθειαν εἰς τὴν ταραχὴν τῶν περὶ αὐτόν. Ὁ προφανὴς κίνδυνος δὲν τὸν ἔκαμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ ὠχρίασθαι καὶ ὅτε ὁ Ἀντώνιος προσεκόλλησεν εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ναυαρχίδος τὸ πλοιαρίον του ὁ γηραιὸς Δόγης, ἐπανευρίσκων αἰφνης ὅλην τὴν ρώμην καὶ τὴν εὐκίνησιν τῶν νεκρῶν χρόνων του, ἐρρίφθη ἐντὸς αὐτοῦ μετ' εὐχερείας καὶ ταχύτητος τελείου ναυτικοῦ. Καὶ ὁ Ἀντώνιος, ὑπερήφανος διὰ τὴν εὐτυχίαν του, ἀνέλαβε πάλιν τὰς κώπας καὶ μετ' ὀλίγον κατέθεσε τὸ πολύτιμον φορτίον του ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Μάρκου.

Κατὰ τὸ δίκστημα τοῦτο, ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος εἶχεν ὑποστῇ πάσας τὰς προσβολὰς τῆς καταϊγίδος. Ἀλλά, καίτοι καταβεβρεγμένος καὶ κεκοπιакώς, δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ παλάτιον προτοῦ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν του. Ὁ λαὸς παρηκολούθει αὐτὸν ἐπευφημῶν, ἀλλὰ τὰ πνεύματα δὲν εἶχον ἔτι ἀπαλλαγθῇ τοῦ καταλαβόντος αὐτὰ τρόμου. Ἡ θνήσκουσα ἡμέρα ἐφαίνετο ὅτι ἐ-

τελείωσε δι' ἀπασιῶν οἰωνῶν καὶ γέροντες τινες εἶχον παρατηρήσῃ μάλιστα, κιννοῦντες τὴν κεφαλὴν, ὅτι ὁ Δόγης, μεταβαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχε διέλθῃ κατὰ λάθος, ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς συγχύσεως, ὑπὸ τὰς δύο στήλας, αἵτινες σημειοῦσιν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀγίου Μάρκου τὸν τόπον τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἀποσυρθῇ τοῦ πλήθους, χωρὶς κανεὶς νὰ προσέξῃ, χωρὶς κανεὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτοῦ. Καταβεβλημένος ἐκ τῶν μόχθων οὐδεὶς εἶχε κἀμὴ καὶ αἰσθανόμενος ζωηρότερον ἤδη τὸν πόνον τῆς πληγῆς του, ἐφθασε βραδέως καὶ ἐξηπλώθη πάλιν ὑπὸ τὸ περίστυλον τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου. Μεγάλῃ ἐπομένως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εὐγενῆς τις ἀπεσταλμένος ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ πησίον τοῦ Δόγην.

Ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος προσέβη βήματά τινα εἰς ὑπάντησιν τοῦ σωτήρός του.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, σήμερον ἀπέδειξας θάρρος, ὅπερ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Πᾶσα ἀρετὴ πρέπει νὰ ἀμειβεταί. Δέξου λοιπὸν τὸ βαλάντιον τοῦτο καὶ ἂν αἱ τρεῖς χιλιάδες φλωρίων τὰ ὅποια περιέχει δὲν σὲ φθάνουν, ὁμίλει ἐλεύθερα. Σήμερον δὲν δύναιμι νὰ σοὶ ἀρνηθῶ τίποτε. Ἄλλ' ἡ συνάντησίς μας αὕτη ἄς εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ γηραιὸς Δόγης ἐφάνη καταλαμβανόμενος ὑπὸ ζωηρᾶς συγκινήσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον καὶ τὸ αὐστηρὸν πρόσωπόν του ἐπορφυρώθη.

Ἄλλ' ὁ Ἀντώνιος δὲν ἔδωκε προσοχὴν. Κατευχαριστημένος ὅτι διὰ τοῦ κινδύνου δὲν διέτρεξε κατάρθωσε τοῦλάχιστον ν' ἀποκτήσῃ μικράν τινα περιουσίαν, ἐχαίρετις βεθέως καὶ ἐξῆλθε λησμονῶν τὰς ὀδύνας του, χάριν τῆς εὐτυχίας του.

Β'

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος, φέρων τὴν ἡγεμονικὴν ἀλουργίδα καὶ κύπτων ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάρου τῶν Δογῶν, παρετῆρει κατὰ ρεμβάζων, τὸν εὐθυμον τῆς Βενετίας λαόν, παραδιδόμενον εἰς παντὸς εἶδους διασκεδάσεις καὶ ἐορτάς, ὡς διενήργει ἡ Δημοκρατία ἐπὶ τῇ στέφει τοῦ νέου ἄρχοντος. Ὁ παιδικὸς φίλος του Βοδοέρης, καθήμενος πησίον αὐτοῦ, ἐξῆταζεν ἀνησυχῶς τὸ πρόσωπόν του, ὅπερ ἔφερε τὰ σημεῖα μυστικῆς κατήφειας καὶ θλίψεως, ἥς ἀνεζητεῖ τὸ μυστήριον. Οἱ δύο ἄρχοντες ἦσαν μόνοι ἐν τῷ εὐρεὶ μεγάρῳ.

— Αἱ λοιπὸν, Φαλιέρε, διατί εἶσαι μελαγχολικός; Ὁ χρυσὸς ὄγκος τοῦ δουκικοῦ στέμματος ἐβάρυνεν ἀπὸ τοῦδε τὸ μέτωπόν σου;

Ἡ ἀπότομος αὕτη ἐρώτησις ἀπήρσεν εἰς τὸν γηραιὸν Δόγην. Ἄλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ του ἦτο ἔργον ἀποκλειστικῶς τοῦ Βοδοέρη, ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἐπιρροὴ τοῦ εὐπατρίδου τούτου ἦτο ἀπερίοριστος, καὶ κρύπτων τὴν δυσἀρέσκειάν του

ἀπῆντησεν ἀδιαφόρως ὅτι ἐσκέπτετο τὰς φροντίδας ὑφ' ὧν περιεκυκλούτο ὡς ἐκ τῆς ἀπαύστου παρουσίας τοῦ γενουνησιῶν στόλου παρὰ τὰ ὕδατα τῆς Βενετίας.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία; ἐπανελάθεν ὁ Βοδοέρης. Αὐταὶ αἱ μηδαμηνότητες σκοτίζουν τὸ πνεῦμά σου; τὸ σχέδιον τῆς ὑπερασπίσεως τῆς πόλεως θὰ συζητηθῇ ἐν τὸς ὀλίγου ἐν τῇ Γερουσίᾳ. Ἐπομένως ἡ εὐθύνη δὲν δύναται ποσῶς νὰ σέ βρῇ. Δὲν ἤλθα νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ τοῦ πολέμου σήμερον. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου εἶνε ἄλλος καὶ δὲν ἐνδιαφέρει παρὰ σέ. Ἄν τὸ μαντεύσης!.. Ἐρχομαι νὰ σοῦ προτείνω... ἐν συνοικέσιον.

— Ἐν συνοικέσιον! τί τρέλλαι! ἐκράυγασεν ὁ Δόγης στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν φίλον του. Ἐν συνοικέσιον! ἀλλ' ἀγαπήτέ μου, ἔχω ἄλλας σκέψεις ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀναλήψεως δὲν ἐγγίζει ἀκόμη καὶ ἐλπίζω μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ὅτι ἔως τότε ἡ Ἀδριατικὴ θὰ ἴδῃ πρότερον τὰς νίκας μου καὶ θὰ δεχθῇ μετὰ περισσοτέρας ὑπερηφανείας τὸν δακτύλιον τῆς μνηστείας, ὃν τῇ ρίπτει πᾶς νέος Δόγης ἀνακηρυσσόμενος!.

— Ἀλλὰ ποῖος σοῦ ὁμιλεῖ περὶ τῆς Ἀναλήψεως καὶ περὶ τοῦ μυστηριώδους γάμου τῶν Δογῶν μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς; ἐπανελάθεν ὁ Βοδοέρης. Ἡ θάλασσα εἶνε τόσφ πιστὴ σύζυγος, ὥστε νὰ τὴν ἐρωτεύεται τις διαρκῶς; Δὲν γνωρίζεις τὰς ἀπιστίας τῆς; Ἐλθσάμενες ὅτι ἐκάστοτε δέχεται καὶ νέον δακτύλιον ὡς φόρον δουλείας ὃν τῇ ἀποτίνουσιν οἱ ἡγεμόνες τῆς Βενετίας; Ἐπίστευα, Φαλιέρε, ὅτι ἀπαξ καταλαβὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν θὰ ἐφρόντιζες νὰ ἐκλέξῃς ὡς σύντροφον τὴν ὠραιότερον παρθένον τοῦ κόσμου.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν μου; εἶπεν ὁ Δόγης. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν μόχθων τῆς ζωῆς; Καὶ ἐπειτα πῶς θὰ ἡδυνάμην ν' ἀγαπήσω τόσφ ἀργά; Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς γελοῖον;

— Ὡς πρὸς τί; ἐξηκολούθησεν ὁ Βοδοέρης; Μήπως ὑπολογίζεις τὴν ζωὴν σύμφωνα πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἐτῶν καὶ τοῦ καταβληθέντος μόχθου; Μήπως τὸ ξίφος τοῦ Δόγου τῆς Βενετίας εἶνε βρῶν διὰ τὴν χεῖρά σου; Μήπως ὅταν ἀνέβαινες τὰς βαθμίδας τοῦ δουκικοῦ ἀνακτόρου ἐκάμφθησαν ὑπὸ τὸν πορφυροῦν μανδύαν τὰ γόνατά σου;

— Ποῖος τὸ λέγει; ἀνέκραξεν ὁ Φαλιέρος διὰ φωνῆς βροντώδους. Ὁχι, μὰ τὸν Ἅγιον Μάρκον, οὔτε ὁ βραχίον μου εἶνε ὀλιγώτερον ἰσχυρὸς οὔτε ἡ χεὶρ μου ὀλιγώτερον ἀσφαλὴς ἢ ἐν καιρῷ τῆς νεότητός μου. Ἄς παρουσιασθῇ περίστασις καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δύνασαι ἀκόμη, ἐπανελάθεν ὁ Βοδοέρης, νὰ δρέψῃς τὰ ὠραιότερα τῆς ζωῆς ἄνθη καὶ ἂν ἀνυψώσῃς εἰς τὸ ὑπερτάτον ἀξίωμα τὴν γυναῖκα ἣν θὰ σοὶ προτείνω, ὅλη ἡ Βενετία θὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν ἐπιδοκιμάζουσα τὸ διάβημά σου.

1. Ἐθῆμον τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας, καθ' ὃ πᾶς νέος Δόγης ἐμνηστεύετο τὴν Ἀδριατικὴν.

Καὶ ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς ταραχῆς, ἥτις ἐγαλβάνιζε τὸ γηραιὸν σῶμα τοῦ ἀρχόντος, ὁ πονηρὸς Πατρίκιος ἤρχισε νὰ τῷ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς καλλοῦν καὶ τὰς χάριτας, αἵτινες διέκρινον τὴν νέαν κόρην, ἥς ἐπρόκειτο νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὸ ὄνομα. Ἐκαστὴ δὲ λέξις του, εἰκονίζουσα προκλητικῶς τὰς ἀπολαύσεις ἃς ἐμελλε νὰ δοκιμάσῃ, ἂν συγκατένευεν εἰς τὸν γάμον, παρήγε ζωνοτάτην αἰσθησὶν ἐπὶ τοῦ Φαλιέρου. Αἱ ἐξηντηγμένα αἰσθήσεις του ἀνεζωογονοῦντο. Καὶ μὴ ἀντέχων περισσότερον:

— Ποῦ εἶνε, τῷ λέγει, ὁ θησαυρὸς αὐτὸς τὸν ὁποῖον μοῦ ἀποκαλύπτεις;

— Ἀλλὰ, ἐπανελάθεν ἡσύχως ὁ Βοδοέρης, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ ὁμιλῶ περὶ τῆς ἐγγονῆς μου.

— Τῆς ἐγγονῆς σου; Βοδοέρη, ἐτρελλάθη! Καὶ δὲν εἶνε νυμφευμένη πρὸ τόσου καιροῦ μὲ τὸν Βερτούκιον Νέολον;

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀνέψιδας μου Φραγκίσκας; τὴν κόρην αὐτῆς σοῦ προτείνω. Ὁ Νέολος ἐχάθη, ὅπως γνωρίζεις, ἐν ναυμαχίᾳ τινί. Ἡ χήρα του ἀπαρηγόρητος, ἔγεινε καλογραφία ἐν Ρώμῃ, ἐγὼ δὲ ἀνέθρεψα τὴν κόρην τῆς, τὴν Ἀννουντσιάταν, εἰς ὥρατιόν τι ἐρημητήριον, ὅπου ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν μου ἠῤῥήθη εἰς χάριν καὶ καλλονὴν. Σήμερον εἶνε μόλις δεκαεννέα ἐτῶν. Καὶ θὰ σοὶ εἶνε ὑποταγμένη ὡς τέκνον σου καὶ ἀφωσιωμένη ὡς σύζυγος εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν εὐεργεσίαν, ἣν θὰ τῇ κάμῃς.

— Ἀλλὰ θέλω λοιπὸν νὰ τὴν ἰδῶ! ποῦ εἶνε; ἐκράυγασεν ὁ Δόγης, οὐτινος ἡ φαντασίᾳ ἐθερμαίνετο ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ εὐτυχίας τόσον εὐκόλου.

Μετ' ὀλίγας ὥρας, ἐξερχόμενος τοῦ Ὑπερτάτου Συμβουλίου, ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος συνήντησε πράγματι κατὰ τὴν διάβασίν του τὸν μαργαρίτην τῆς καλλονῆς, ἐφ' οὗ ὁ φιλόδοξος Βοδοέρης ἐβάσιζε τὰς μυστικὰς ἐλπίδας του. Καὶ εἰς τὴν θέαν αὐτῆς ὁ Δόγης ἠσθάνθη φρίσσαν ὅλον τὸ σῶμά του.

Ἡ Ἀννουντσιάτα ἦτο πράγματι ἡ χαριεστέρα κόρη τῆς Βενετίας. Καὶ ὁ Βοδοέρης ἀπὸ ἡμερῶν τὴν ἐδίδασκε τὸ πρόσωπον ὅπερ τῇ προώριζε νὰ παίξῃ. Ἡ ἀθῶα νεῖς ἦτο ἀγνόητος ἀγγελικῆς. Ἡ ἀπλὴ καρδιά τῆς δὲν ἤξευρε τί ἐσήμαινε πάθος. Μετὰ τυφλῆς ἐμπιστοσύνης ὑπέκυπτε, χωρὶς νὰ ζητῇ τὴν ἐξηγήσιν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα νεύματα τοῦ συγγενοῦς τῆς, ὅστις ἐξεπροσώπει τὸ ἀξίωμα τῆς οἰκογενείας καὶ ὅστις ἦτο ὁ προστάτης αὐτῆς. Εἶχε διαταχθῇ ὑπ' αὐτοῦ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ ὅπως ἐμφανισθῇ ἐμπροσθεν τοῦ Δόγη καὶ νὰ τῷ ἀποτείνῃ λέξεις τινὰς ὑπεργορευθείσας αὐτῇ, ὧν ἡγνοεῖ ἐντελῶς τὴν σημασίαν. Ἡ πικρὸς αὐτῆς ἀρχόντος δὲν τῇ προϋξένησεν οὐδέναν φόβον, ἀλλὰ μειδιδῶσα παρετήρησε τὴν ταραχὴν του καὶ γονυπετοῦσα ὅπως ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά του, ἣν τῇ ἔτεινε τρέμων:

— Κύριέ μου, τῷ εἶπε διὰ παιδικῆς φωνῆς, ἀληθῶς θὰ μοι κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ θέσητε εἰς τὰ δεξιὰ σας ἐπὶ τοῦ

δουκικοῦ θρόνου; Θὰ ἤμην πράγματι πολὺ εὐτυχής!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἦσαν μαθήματα τοῦ Βοδοέρη. Τὸ πτωχὸν παιδίον δὲν ὑπώπτευσεν ποσῶς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ γάμου καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ πᾶν συνίστατο εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τῆς ἡγεμονίδος καὶ ν' ἀνυψωθῇ εἰς περιωπὴν περιουσίας καὶ τιμῆς ὑπέροχον. Ἀλλὰ δὲν ἐδύνάτο βεβαίως νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ Βοδοέρης τὴν μετεχειρίζετο ὡς ἀπλοῦν ὄργανον τῶν πολιτικῶν του σχεδίων. Καὶ ἂν κανεὶς τ' ἀπεκάλυπτε τὴν εἰδεχθῇ συμφωνίαν, δι' ἣς ἡ νεότης τῆς καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ἐπωλοῦντο εἰς τὸν ἐστεμμένον πρεσβύτερον, δὲν θὰ ἡγνοεῖ πάλιν τίποτε ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Φαλιέρος ἔμενεν ἀπολιθωμένος ἐξ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ. Ὁ Βοδοέρης, ἔχων τὸ βλέμμα προσηλωμένον καὶ εἰς τὰ παραμικρότερα κινήματά του, συνέχαιρεν ἐνδομύχως ἐκ τῆς ἐπὶ τῇ ταχείᾳ ἐπιτυχίᾳ. Καὶ ὅταν ὁ Δόγης, συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ἤρχισε νὰ συλλογίζηται πόσον ἀστείχ ἦθελε φανῇ εἰς τὸν λαὸν ἡ σύζυξίς του μεθ' ἐνὸς παιδίου, ὁ Βοδοέρης ἤλθεν εἰς βοήθειάν του, κατενίκησε τοὺς δισταγμούς του καὶ συνεφώνησεν ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτοῦ νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος κρυφίως, ἡ δὲ Δόγισσα νὰ παρουσιασθῇ μετὰ τινα χρόνον εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀπὸ πολλοῦ μὲν ὡς σύζυγος τοῦ Φαλιέρου, διακένουσα ὅμως ἐν τινι τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας, ἐφ' ὅσον ὁ Φαλιέρος ἦτο πρέσβυς τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀδριανῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

M ΜΗΤΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Ποιοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρως ταχ. τελῶν]

Σαβιὲ Μαρμιέ: Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτσεβέργης, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1.50 [1.70]

Pierre Zaccari: Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, μυθιστορία. Δραχ. 2.20 [2.40]

Στεφάνου Θ. Ξένου: Ὁ Αἰσάδολος ἐν Τουρκίᾳ, ἥτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ ὄραμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γερνισάρων, Τόμος 2. Δραχ. 5. [5.50]

Στεφάνου Θ. Ξένου: Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. Δραχ. 4. [4.50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάρη: Αἰγυπτιώματα, κομψὸς τόμος περιέχων 8 διηγήματα. Δραχ. 1. [1.20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας. Δραχ. 3. [3.30]

Γεωργίας Σάνδης: Λέων Λεώνης, μετάφρασις I. Ίσιδ. Σκυλίση. Δραχ. 1.50. [1.80]

Αἰμιλίου Ρισβούργ: Τὰ Δύο Αἰῶνα. Δρ. 1.60 [2]

Κομήσεως Δὰς: Ἡ Ὑπράια Παρισινῇ λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: Τὸ Τριακοσίδραχμόν Ἐπαθλον. λπ. 50. [60]

Παύλου Μαρτεγάλα: Ὑγιεινὴ, μετάφρασις Ν. Ἀζελού, ἱατροῦ. Δραχ. 4. [4.30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): Σὺγγράμμα Μαγειρικῆς. Δραχ. 4. [4.30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: Τρεῖς μῆνες παρὰ τῇ Δουκίᾳ τῆς Πλακεντίας, φυλλάδιον Α'. λπ. 40. [45]